

Ressenya de Moix (2022) La Cueva del Mono. Las siete piedras de la sabiduría

Santiago Estaún

Universitat Autònoma de Barcelona

Moix, Jenny (2022) La Cueva del Mono. Las siete piedras de la sabiduría. Barcelona: Plataforma Editorial
ISBN: 978-84-18927-54-6

Hi ha llibres que són llegits pel gust d'assaborir la llengua i la imaginació i són llegits tot d'una, que estimulen la imaginació i mantenen la curiositat per saber el que passarà tot seguit. Hi ha llibres que han de ser llegits pausadament, sense pressa, reflexionant, transcendent la imatge descrita i la narració. I també hi ha llibres, que són llegits pels dos aspectes.

El llibre de la psicòloga i professora universitària Jenny Moix “La cueva del mono” és un d'aquests darrers llibres: lectura agradable, de narració senzilla, amb metàfores, però que t'obliguen a pensar què és el que l'autora et vol comunicar. Sota aquestes metàfores i narració d'aparença de conte, hi ha una bona dosi de coneixement psicològic, com bona professora universitària, que es pot fer servir tant per a la pròpia reflexió, com per ser emprat i comentat en un programa televisiu o radiofònic com “L'ofici de viure” o, fins i tot, per ser comentat en teràpia en casos de depressió o semblant.

El llibre, escrit en castellà, consta de noranta-set pàgines i ha estat publicat per l'Editorial Plataforma Ficción (2022) i ha sigut finalista en el "7è. Premio Feel Good". Consta de nou apartats, un epíleg i agraïments.

Curiosament, la primera pàgina del llibre correspon a una cita d'"El Mito de la Caverna" del filòsof grec Platón, en la qual ja ens planteja si veiem alguna cosa, de nosaltres o dels altres, més enllà de les ombres que el foc projecte sobre la paret de la cova. D'aquesta manera ens obliga a transcendir la metàfora literària des d'un bon començament.

El primer apartat, titulat "El bosque prohibido" amb regust i descripció narrativa de conte de fades i misteris, presenta el jove protagonista endinsant-se en un bosc ple de misteri, en el que descobreix una gran roca impressionant per la seva similitud amb un enorme crani de simi i, a la vegada, la presència d'una dama – "la mujer eterna" – que, davant la desesperança del protagonista Rahul, li acaba dient que l'única cosa que li falta en la seva vida és ell mateix. Dit això, el convidava a entrar a la cova per trobar les set pedres i a independitzar-se del mono.

El segon apartat titulat "El mono saltador y la obsidiana" ens presenta al protagonista Rahul en una gran sala amb una figuera grandiosa i un mono que salta d'una liana a un altre i que, seguit d'en Rahul, s'endinsa en dos passadissos que li porten visions i records del seu passat i ombres o imatges del seu futur. Solament assegut en la gran sala, Rahul troba una primera pedra: l'obsidiana, que el centra en el present. L'apartat acaba amb la reflexió que li proposa l'obsidiana: passat i futur són invencions d'un mateix, no la realitat.

Al tercer apartat titulat "El mono circular y el zafiro" la professora Moix ens planteja com Rahul dona voltes sobre un mateix element sense descobrir res de nou i quan ho descobreix, –veu el safir, la segona pedra preciosa– la por el frena i, solament quan la supera, és capaç d'agafar el safir. Un cop té el safir a les mans, aquest li diu que sense por les coses són possibles.

El quart apartat titulat "El mono juez y la esmeralda" ens presenta a Rahul amb tot l'interès per aconseguir la tercera pedra preciosa, però les circumstàncies no semblen que li ho facilitin i això el desanima, però en canviar aquestes, i malgrat els advertiments desanimadors del mono, aconsegueix la maragda, i aquesta li diu que el sentit de la vida transcendeix els seus propis judicis.

El cinquè apartat, titulat "El mono culpabilizador y el rubí," ens presenta en Rahul animat a trobar la quarta pedra i com erra els llocs en què busca, els obstacles que troba, i conseqüentment les reaccions emocionals de ràbia i irritació que té fins que, per casualitat, veu on es troba el robí. Solament en recuperar la calma i tranquil·litat aconsegueix obtenir el robí i, tot calmat, llegeix el pensament en el qual li indica que cal observar les pròpies emocions per saber

el què hi ha en el propi món interior, aspectes que el mono intenta distreure i que no ho faci.

El sisè apartat titulat “El mono cegador y el cuarzo” Rahul comença a sentir d’una altra manera i aprofita la parla del mono, que el distreu del seu objectiu per aprofitar allò que pot tenir sentit. Això li permet descobrir el lloc on es troba el cristall de quars i, abans d’agafar-ho i llegir el seu missatge, gaudir de tot allò que ens omple de bones emocions i experiències, la qual cosa concorda amb el missatge de la pedra: cal tenir la ment en silenci per descobrir les meravelles que ens envolten.

El setè apartat es titula “El mono hipnotizador y el ojo de tigre”. En aquest apartat el mono empra el coneixement que té del que ha vingut a fer en Rahul en introduir-se en el bosc per empenye’l a realitzar el seu pensament i oblidar el què li ha dit la dama respecte a les set pedres, i quin lloc millor que el gran saló de l’interior del crani per realitzar el seu desig. Solament la reflexió sobre la mentida que li diu el mono salva a Rahul del destí fatal i el porta a trobar l’ull de tigre que li diu que no es cregui els seus pensaments, i trobarà la llibertat.

El vuitè apartat, titulat “El mono soñador y el diamante”, Rahul sense saber-ho està adormit i tot el que li diu el mono es per mantenir-lo adormit. Solament quan té confiança, descobreix que la vida dona moltes oportunitats fins i tot li permet veure que el somni li ha proporcionat, no només, la setena pedra, el diamant, en el qual pot llegir “confia, tot està en tu mateix” sinó també, la porta de sortida del crani del mono.

El novè i darrer apartat titulat “La mujer eterna y el guijarro” és el descobriment de tot el que la professora Moix ens volia dir i ajudar a la reflexió i redescobriments del que significava adentrar-se en el crani i trobar-se amb el propi “mono” de cada un de nosaltres, la necessitat d’adonar-nos com nosaltres mateixos ens fem les malifetes, de la necessitat de saber escoltar, de descobrir que moltes vegades el que realment manca en la nostra vida som nosaltres mateixos... La dona eterna la tenim sempre amb nosaltres, cal que la sapiguem escoltar.

El “Epílogo” no podia ser altre que la resposta a la pregunta de Rahul; si “la mujer eterna” havia tingut altres visitants. La professora Jenny Moix ofereix un bon grapat de persones de diferents èpoques i creences, que han estat visitants de la cova i han dut a terme el procés de reflexionar sobre el seu propi mono.

Aquest final no permet acabar el llibre sense dedicar-hi una estona de silenci i potser de tornar a llegir-lo. No és gens estrany que el llibre acabi amb agraïments a persones que han ajudat a l’autora a entrar i sortir de la cova.

SANTIAGO ESTAÚN

Professor emèrit i honorari, Departament de Psicologia Bàsica, Evolutiva i de l'Educació. Ha exercit càrrecs de gestió en el departament i en la Universitat. Ha publicat sobre la dimensió temporal de la conducta humana i la percepció i comunicació, tot això amb una orientació educativa. Ha creat i dirigit durant 20 anys el Màster en Psicologia de la Creativitat.

santiago.estaun@uab.cat

FORMATO DE CITACIÓN

Estaún, Santiago (2023). Reseña de Moix (2022) La Cueva del Mono. Las siete piedras de la sabiduría. *Quaderns de Psicologia*, 25(3), e2082.
<https://doi.org/10.5565/rev/qpsicologia.2082>